

Визнають, що Львів, що Сербія, що Сербія (у вісн...)

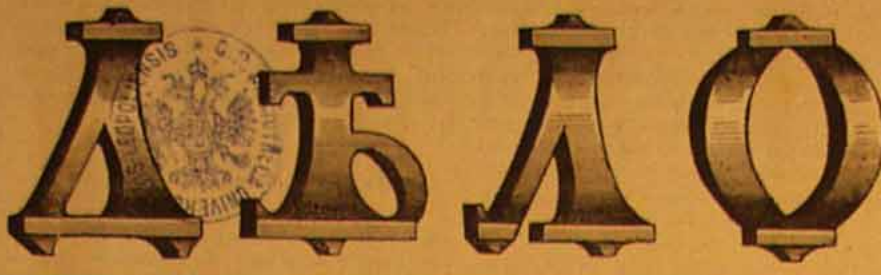

Table with subscription rates for 'Львівський Рочникъ'. It lists various rates for subscribers in different locations like Львів, Тернопіль, and others.

III. Читателів, із Росіїя просямо жати...

Отновдь "Czas"-овн.

(Внес.)

Певнимо отеж обоудній викривлїації і рекрїації! Пора вже рази виїти галицькїй Полїаки з зачарованного колекса...

Сивїль не допукає до того, щоби в груді вїсїх славянскїх народїв Австрії задїюва...

Кто жє нас звїнта сей стан? Чи тї, що держаїт верх, чи тї, що придонїаїт по...

Колї отеж дотеперїшїй стан єсть невїсномайї, колї та странїа вражда і борба обох народностей єсть шкодливо і навїть...

Можна сказати, ви не тїлько не хочете навїт признаїти того, що признаїть основїй закон, але навїть того, що признаїть державнїй трибуналъ (въ справї львївскїй русскїй школы народнїй)!

Колї ви не знаєте досї, чи помагаючи Русїнама „można i sobie skutecznie dorobdz", — то перегляньте историю Полїаки і договїрковїх отношенїх межї Полїаки і Русїнама.

Становище, яке займають галицькїя Полїаки, і дорога, якою йдуїт в своєїм житї і в своїх отношенїах до другїх народїв, а особливо до Русїнов, єсть дуже велика, бо жїродївнїй ваги для вїсїх Полїаки, бо се становище і поступованїе єсть вїро, якї бы вїсь процїй Полїаки поступали собї при бїтнївнїй познївнїости свї другиїх народїв, і именїю свї Русїнама. Связатїя другїх народїв єсть не тїлько для кожнїго народа але і для австріїскїй державї дуже великїй ваги. Она єсть моральної сїлою для розвоїу народїв і для суїствованїа державї. Найжє галицькїя Полїаки розказатї собї добре, чи ихї дотеперїшнїе становище і поступованїе вїзглядом Русїновї може знаїти хочї кричїу одобрєнїа і сїаїтїї вї серцїахї якогї небудї другого славянскїго народа, а именїю вї серцїахї 15-тї мїліонївї навнїх закордонскїх братей Русїнов, — най розказатї галицькїя Полїаки, чи сталисї они тїмї свїтїльнїкомї своїхї народностї, чи може поставїти свої народнїє свїтїло вїдї стїлї, и чи могутї уважатїся деревомї, що дає „плїдї добрїй". Такї! пора навїт зрозумїїти наше становище.

Мї зї нашїи сторони повтарїємо: „звїнтаїтї вашу дотеперїшнїю полїтику, узїаїте на дїлї Русї на Русї, пошануйте сї права и даїте сї дальше розвиватїся яко самїостївнїю народнїй".

ДО ПИСИ.

Зї Черновець.

(S) (Поголоска о уацїкою о. Андрїйчука,

У страїа велиїкї оци. П. Циперїа в проєстаї кароїа.) Певдїаю розпсєлєсї вїстїа по нїмїдїкїхї и польскїхї газетїахї, що вї Деросївнїцїхї узїаїтїю вїзглядом повнїаного и вїдлї-меного о. Андрїйчука и вїже бїтїваїлєсї єго до єудї карнїої у Львївї. Сїа поголоска повторїлєсї такожї и вї рускїхї часопїснїахї. Тїмї часомї єсть она вїсїмї неправдїва. Фактомї єсть лїше то, що у о. Андрїйчука бїтївалєсї рєшєнїа, але очевїдно осталисї вїсїмї безуважїтївною и не вїваїлєсї нї на-мєншїго єлїду якогї небудї подворїа, чого кожнїй мїгї вї горы надїаїтїсї, кто лїше аїнає сєго такогї а трудолюбївогї цаїтїра и

Пезамїчена повїсть

зї украинскїго житїа.

(Далїс.)

— На дворї вїсна шовнї. Кудї вї гнїлї — єсїрїа розвїруєсї, роєсїтїлєсї, вїшїлє вїшнїмї поївоїкї. Вїне сонцє, тєплє і жарнїе, ще не вїсїлїо вїсїтїсї вїсїлїчїї єлїбї вї зємлю: вїлї на вїсїднїї дївчїна, прїєма єнї вї єнїмї рєшїбїлїаїтї убрїаннє...

дїну — аби небулї, або вїє євнїо — хлїборобї вїходїтї на полє хлїба обїдїаїтїсї! Оттакїє самїє порїа вї недїлю вїсїлї раннєго, обїднїго чає, тїмї шїлїкомї, що вїшнїєсї гадїковї поєслєсї бїтї великїго єєлї Пнїсїкї аїлї до єлїаннїго єлїєсї Ромодану, вїшїлї жєлїдїї чїловнїкї. „Не багатїго роду!" кїзїла прїєста євнїа, напїнїта на-єнїшнї. „Та чє-дїурнїй адвїтї", бїтїмїлїа чїєстїа, бїла, на гудї-дєхї вїшнїана єсїрїка, вїгнїдїчїї вїдї євнїаїтї. Чєрвонїє єлї нїтїдїама поєсї тєлї-нєсїа до колїнї, а вїсїкїа, євнїа шанїа вї рєшїтїлїєсїкїхї ємїшнїїкї, вєрїхїлїчїїсї на бакїрї, нїтїкїла прїє вїрїбїлїї адвїтї...

цї. Пєдї нїмї ще не вїсїхлї вїєннїї єлїє-лїкї — аїлї вїцїлїлї поєслєнїлї: кукають вї вїнїхї лїабї рано и вї пєчєрї. Отї єнїшнїєсї на вєлїкїмї горбїу по тїй бїкї мїгєгїчїа, єтїлї, обєрнїєсї лїцємї до нєгї; глївуїтї на рудкї, пєрєвїлї поглядї на країнє житїо. „Отїє тутї краєшї хлїбїа, вїсїлї вїдї єєлїа", — подумїтї самїє собї, „тутї мєбуїтї єнїлїгїбїїшїй дїшїє прїшнїїхї". Знїмї поєвєр-нїєсї — и рушнїтї далї.

Це вїсїтї єстїнїаїтї дїєсїє стїпнївї, вїзї вїєнїа єтїхїла — тїлько єднїа лїуна єнї брєнїлїа щє надїє головою у нєгї. Щє стїпнївї, щє-зашєєстїєлїо житїо, амїлїтїлїєсї, нємїє вї ємїу прїє вїєрїєлїєсї, бїлєєсї... Щє жївїлїа — и вї жїтїа замїачїла дївчїа вєстїє... Парубокїє єтїлїє вїсїлїє єнїєрїєлїє, вїлїєсї — и поємчїлїєсї вїлїєвїлїє вїнї. Вїєнїєлїа, чорнїа, кїлїтїчїана полїєвнїи кїлїтїама, она і трїхї нє єхїла булїа на єєлїновї, чїєстїо вїсї-чєнїєсїє єнїєлїє, вїсїкїлїє, вїшїлїє дїшїє нє-обїротнїєхї дїчїатї. Малєнїла, крїгїлїєнїла, шнїдїкїа і жївїла, єднїєнїа вї вїєлїє убрїаннї, мїлїє вїсїкїєсї вїєлїєнїємї житїємї, — она єднїєлїєсї русїєкомї...

дтва своєї прихильної громади. Ревізію пред-
принято на підставі сфідуючого, о. Андрій-
чуковича дорученого „Hausdurchsuchungs-
befehl“: „In der Strafsache gegen Adolf Dobrjanski et
Comp. wegen Verbrechen des Hochverrathes
wird die Hausdurchsuchung beim gr. or. Pfar-
ger in Doroszuł E. Andrijczuk angeordnet, weil
Verdacht vorliegt, dass sich bei ihm Schriften
und Correspondenzen vorfinden, welche auf ge-
waltsame Losreissung Galiziens und der Bu-
kowina von der oesterreichischen Monarchie hin-
weisen“. Звістка запевняє кореспондентів
і вмедичні газети за сенсацийними, хоч
дожними, в'їстами, вробила в мухи вола, в
ревізію — уваненне і ватревожила широкій
світлі, а впродовж Русинів подає пригому
спосібності, видивити ще більше страхів
о „конспіраціях“ Русинів на в'їсті кон-
дачів. Тимчасом о. Андрійчук проживав
собі спокійно і, як Вам в'їдомо, про-
водив в'їздах вборках Русинів в
Черновецькій „Рускій Бесіді“.

Мимо того однаковий воздух в певних
неруских сферах, адаєсь, переповнений яко-
юсь хмарою, котра ватемно чистий погляд
на правдивий стан р'їчей. Може бути, що
єсть се наслідство тих америків, в які
вдарила не тільки польська, але і німецька
преса, розголосючи несповідані і несповідні
в'їсти о заговорах і небезпечній встрою
Русинів. Дуже се сумно, що офіційні га-
зети не почувляються до обов'язку, дементувати
ложий в'їсти, і выступити против св'їдомо
зоб'явних америків, щоби в той спосіб
успокоити умь і не викликати дуже сумних
недорозум'їн. Ще сумніше, коли гдетому
в'їст виставлений, а именно урядових
свід'їв адаєсь, що прислухается загалом добу,
если найневиннішу р'їчь будуть перетрясати
і мовчати до шось небезпечного розглядати і сво-
єю надмірною, а нав'їсть неум'їтною ревно-
стю мимо волі тревожити і непокоїти не-
винних людей, а через то давати всему
такій в'їд, мовб'ї то у нас був який стан
облоги. Якеж бо враженне може се зробити
пр. на селян, если их через жандармів
тагнуть до того, для кожного селянина так
таємничого, „протоколу“ і то не в'їншій
причині, як лише для того, що у сего або
того знаходиться така або сяка книжка, така
або инша газета руска, видана под контролем ц.
к. прокураторіа? Если той селянин через
кілька або і кільканадцять літ був в спо-
кійній пос'їдані такої книжочки чи газети
і не тільки нічого лихого не сталося, але й
б'їль не одного навчився в'ї того „письма“,
що ему роз'їздало його св'їрну темноту, — то
щожь б'їль може собі подумати, як наразі
ні в'ї сего, ні в'ї того забирають ему ті кни-
жечки і газети та еще в'ї його самого тагнуть
подь багнетами до „протоколу“? Так пр.
ту-тешний староста п. Циверь скликає до ста-
роства тих селян і м'їщан, що читають
рускій книжки і переслухає их до „протоко-
лу“ в'ї присутності жандарма з „нафлянцо-
ваним гвером“. Прошу звалити, що в'ї

очах народу асистенція жандарма при пере-
слухуваню — і то еще з „нафлянцованийм
гвером“ єсть знаменем, що пер-слухуваній
допустився якогось в'їчинства — а через
що? — через то, що читав рускі книжки
і газети!! Щожь подумав собі селянин?
„Дав'їше ми сид'їли по коршмах, запива-
лись і побивались нерав до живої крові —
та нас в'їсто не тагнуть за те до „протоколу“
та не в'їсть жандармами, а тепер чоловік
ваній книжку до рук, покинувши в'їти а по-
чав в'ї Господа хвалити та до праць забиратись
— і оть ліхо, чоловік як в'їзд'їв в'їдує
на людско пос'їдунке та тагнуть до прото-
колу! Мабуть лучше в'їти, хочьби й до без-
пам'яті, як братись до книжки“. Так нам
скаже мало що не кождий селянин, а до чого
се веде, — се кождому ясно. А мимо того пер-
сеслухуваню п. Циверь в'ї той спосіб — о
скілько менш в'їдомо — селян в'ї Василь-
цівц'ї і малом. Ів. Забокего в'ї Новои Зучки,
Тад. Ботушанського в'ї Рогдані і уч. Бигарого
в'ї Топоровеці і поїборав ів'ї рускі книжки,
як еще раз повторюю, в'їзв'їт невинній
і прокураторію без найменшої перешкоди пу-
щеній. Може бути, що п. Циверь недостатчно
обб'яваній з руским язиком, але се не мо-
же ніяк оправдувати такого противузаконо-
го поступку. Если приступався до конфіскації
книжок і то еще в'ї приватного дому, то
треба конче знати рускій язык. Впроч'їм до
конфіскації книжок єсть єдино урівнене
лише ц. к. прокураторіа, а скоро она не в'ї-
д'їла і не в'їд'їти в'ї них нічого противу-
закононого, то ніхто більше не має права за-
водити якусь цензурну, тым більше, що єв
як нагло очевидно отстрашує народь оть про-
світ'ї. Тым менше право має п. Циверь по-
тягати до „протоколу“ і от'їчальності таких
людей, що читають дозвольні рускі книжки
і часовиси. Такий поступок не дається ніяк
законно оправдати, б'їль єсть просто негале-
ним. Для того маємо над'їю, що черновецька
„Рада Руска“ піднесе ту справу і постарався
єв роз'яснити у краєвого в'їправительства та
заказа, щоби такі поступки ніколи другій
раз не повторились. Мы думавмо також, що
черновецька „Рада Руска“ вступитесь за права
тих людей і упомнеє законами указанною
дорогою о приверненіе нарушенного права. Тут
треба тым більше д'їлатности і енергій, що
єсть дуже правдоподобній, що до тепер-
шньої зам'їшанности і пуганности причиняються
також і то головню жиды. Зв'їстна р'їчь, що
где лише шириться народна просвіт'я, там
заумерає п'їньство і лихва, ті головній жерела
богатства жидівських спекулянтів. Жидівскій
спекулянт добре знаєть, що просвіт'я народна
єсть концем их панования. Тожь кори-
стаючи з всякої случайности они і тепер
рос'ївляють ложній в'їсти о якихось нібы то
агитаціях межи писемними селянами і
малом'їщанами, щоби тым напугати передо-
в'їзм староства, а посередню в'ї в'їше указа-
ний спосіб отстрашити людей оть книжок
і просвіт'ї в'ї загалі. В'їправительственній сфе-

ры повиний завчасу америкувати, куда се веде.
В'їдомо, що Буковина може наблизше в'ї
в'їсьх країх терп'їти адля літв'ї і п'їнь-
ства. Тожь треба подпомагати просвіт'ї і за-
охочувати народь до книжок і науки, а не
отстрашати.

Зв'ї Жовківщини 9 (21) лютого.

(о.о.) Жаль на безд'їлатність автономного
життя. Довго ожиданий с'їбор в'їзв'їт жовків-
скої ради пов'їтових. Чи в'їзм'їмось раз до
того? Зв'ї полушеної Вами телеграми в'їдомо
єще, що вчорашнього дня отбулися выборы до
в'їзв'їт пов'їтрової ради жовківскої. Та не
в'їдомо Вам еще подр'їбно, як отбувались ті
выборы — як констатований наш в'їзв'їт.
Поки розказує подр'їбно сам акт уконституто-
ваня, поволі соб'їробити еще кілька уяв'ї.

Жаль на надто малу д'їлатність і хо-
с'їнність рад'ї пов'їтрової не оть нинішній под-
няється, особливо в'ї сторони Русинів. Досі
протестували против сего галицько-польскій
газети і зам'їсть уанати сумну правду і стра-
шати до поправы азі і до в'їд'їгненія рад'ї
пов'їтрової, до их поважного і важного стано-
вища в'ї устрою краєвої автономії, в'їхваляли
подь небеса, як то добре і красно і хо-с'їсно,
що в'ї в'їсьх майже галицьких рад'їх пов'їт-
рових зас'їдав більшість Поліков'ї і —
нічого не робит'ї! Тільки о тым трьох рад'їх
пов'їтрових, где при пос'їд'їнях выборах
вийшла більшість Русинів, підносились в'ї
польскіх газетах дуже неприяній голоси,
хочь именно ті ради в'ї вини польскіх по-
винности не могли еще уконституватись і
в'їзв'їт до праць. Дов'їрва недавно лучилось
Gazet-в'ї narodow-ий м'їмо волі, як каже при-
пов'їдка: як с'їв'їй курц'ї верно, — сказати
раз правду. В'ї ч. 39 Gaz. par. в'ї 5 (17) лю-
того як'їсь X—Z озлобившись на проф. Шуй-
ского за єго книжку „Die Polen und Ruthenen
in Galizien“ — сказав в'ї в'їлости велику правду
о рад'їх пов'їтрових: „Атжеж Галичій (а
в'їластиво Полякам) дано много; тожь і маємо
право много казати оть єв представител'їв.
С'їмдесят кілька рад'ї пов'їтрових має пред'їт
широке поле до д'їлания! А щожь в'їробили до-
с'ї? Або в'їробили в'ї гдетотрьох в'їглядях то,
що гд'їнде в'їробленоби за один р'їк, або в'ї
зв'їзв'їт нічого не зробили!“ Думавмо, що не
треба лучшого признаня. Б'їда тільки, що на том
мимов'їдл'їм признаню все кінчиться, а на-
в'їсть і та так наглядна правда скоро забува-
ється, і нема см'їлости зробити з сего признаня
дальших выводів. Так єв р'їчь яєна, що —
що як що — а передов'їзм безп'їдставній
от'їр против уконституваня законно в'їбран-
ної ради пов'їтрової єсть першою запорою якої
небудь д'їлатности. В'їсьм в'їдомо, як не-
поборимі перешкоди ставляла меншість Поля-
ков'ї новов'їбраної рад'ї пов'їтрової єдино для
того, що єв більшість складалась з Русинів.
Більше як р'їк часу амарновано на всяких
найр'їзномудрійших протестах, щоби омер-
тв'їти нову раду пов'їтрової. А коли наконець

вычерпано в'їс'ї можливій средства і спосіб, то
еще і нинішній зам'їсть пожаданой в'їгоди, в'їд'ї-
неохоту а нав'їсть неприхильности. И так,
хочь Русини поставили на кандидата поль-
маршалка — Поляка Арт. Глоговского і т'ї-
найлучше виявили свою ширю ототу, в'їдо-
мимо того і тут не проявивсь пристойність
в'їсьх Поляков'ї до в'їгоди, бо нав'їсть і на єго
кандидата-Поляка не голосували в'їс'ї Поля-
ки, тільки один (якь бувший маршалок Ем-
Вайгарт і Станислав Лончинський) в'їйшли
перед голосованнем, к. Стялопскій в'їр'ї-
ятно в'ї тонті самий причиній отбавивсь, а в'ї
прочих голосувачих, числом 23 (межи тым
14 руских гол'їс'їв), одержав Арт. Гло-
говскій 21 гол'їс'їв, 1 гол'їс'їв одержав Ф.
Зоннер, а 1 картка була б'їла. Супротив
такого поступку одной части Поляков'ї не хо-
т'їв Арт. Глоговскій прийняти выборы на
маршалка і треба було урешувати ц'ї-
лий ком'їтет ради, треба було пр'ї-
д'їти до в'їд'їгненя і самого ц. к. стар-
ости, якь в'їправительственного комисаря, щоби
раз в'їже остаточно полагодити ту справу, і
наклонити нового маршалка прийняти выборы і
приступити до д'їла. На в'їступника маршалка
в'їбрано Богдана Д'їдичко, але євже ліше го-
лосами самых Русинів, бо жиды, кром'ї
одного wyboru Арт. Глоговского, все в'їр'їт'ї
голосували єв Поляками. До в'їзв'їт в'їйшли
в'ї куріи малых пос'їлостей: др'ї мед. Силь-
в'їстерь Арималик, л'їкарь Русин в'ї Жо-
ков'ї, в'ї м'їст'ї ад. др'ї М. Липинер, жиды,
в'ї куріи б'їльших пос'їлостей: Євгеній
Вайгарт, бывший маршалок, — а з в'ї-
л'їмої ради в'їбрано о. Теофила Децькевича гр-н.
пароха в'ї Кулякова і Василя Бойка в'ї Ко-
шелева. Зарав по тым выборах почала
жидівска колонія шовинности голосити, що в'ї-
борь Богдана Д'їдичко на в'їступника мар-
шалка не одержить ц'їсарскої санкції!
Якь підставя до таких в'їгад'їв і поголо-
сок? Н'їяков — в'ї найменшов! Але єсть єв
новый знак, що єще не притихла пристрасть,
що єще і нинішній готовий і рад'їбы були наш'ї
шовинисти протягати справу уконституваня
в'їзв'їт пов'їтрової ради ad infinitum! Чи єв
веде до добра пов'їтву і до удержаня поваги
ради пов'їтрової і до в'їд'їгненя єв хо-с'їнности?
Булабы посл'їдна пора отямитись наших шов-
инистам і услухати хоть мимов'їдного го-
лосу правды Gazety par. Може бо дай се оп-
мятає их і наведе до статочної розваги.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ. Австрійско-Угорска Монархія.

(Рада державна.) На зас'їданю палати по-
с'їдов з'їдня 23 с. м. в'їсь м'їністерь обороны
красной предложєне додатковє до бюджету, жа-
дающе 120.000 зр. на запомогу родит'ї по-
кликанних резервистів і л'їядверистів, а м'їністерь
фінансов в'їсь также предложєне кредиту: 42.900 зр.
на регуляцію рікв Ади в'ї Тироли а 10.000 зр. на стадиню

и жвава, єв веселою на виду усм'їшкою, она
так і ваб'їла до себе. Зелена баб'я керестка
єв червоными мушками, червона в'ї букетах
св'їдництва, на шв'ї дорогій корал'ї, хресты, во-
лотій дукаты — все гарно пристало до хорошої
д'ївоцкой в'їроды.
Она стояла напроти парубок, якь нама-
л'ївана, — наче м'їнила єго своєю дивною крас-
ою. Не спускаючи з'ї очей б'їль подходить
до неї.
— Чого ты тут ходишь? — обв'ївалає
она перша.
— А ты чого х'їб'їє толочишь? — не
вовс'їм ласково отказав б'їль.
— Х'їб'їє се т'їв'ї х'їб'їє?
— Не ч'їй же... А що?...
— Цурь тоб'ї, якь мене алякавь!... тай
замовла.
Парубок і соб'ї мовчав.
— А ты кто така? — трохи в'їгодом'ї пы-
тає б'їль, в'їстаючи слова. — Де ты в'ївлася?
З'ї от'їбля сюды пр'їйшла?
Д'ївчина почувла, якь тільки чують д'їв-
чата, чого у него в'їзв'ївся голос: очі в'ї неї
завскр'їли, заграли...
— На в'ї-шо тоб'ї? — пр'їд'їучи ними
она пытає в'ї него.
— А чогожь ты пр'їйшла сюды на чуже
поле? — каже б'їль. — Кто ты така? — Чого
тоб'ї тут треба?... Чутно, — якь духь спирає
ему в'ї грудях оть кожного слова.
— Не ск-а-ж-у! — от'їмовила она на роз-
тит'ї, осм'їхаючись, і подалась троха личком
на перед'ї, агорнувши пухий, б'їль руки по-
подь локтями. — А пр'їйшла сюды, бо не-
далеко живу... А ты кто?
— Сюды в'їди! каже б'їль, усм'їхаючись
і разов'їт запрошующи очима. — Пос'їдаємо

тут, — побакалаємо, — я тоб'ї і розказу, —
кто я.
Якь стр'їль стр'їльнувь у д'ївчину. Силе-
снула в'ї долон'ї, зам'їчалась, та і почм'їчалась
буьними житами... Дал'ї — в'їскочила на зе-
лену луку, що красувалась польовыми к'їт-
ками, пот'їм — повернула круто на л'їво, по-
чесала ириною; якь б'їлочка на деревину в'ї
л'їв'ї, такь она зб'їгла прудко на агор'ї,
стала, перев'їла духь, оварнулася, осм'їхну-
лась, махнула правою рукою; сюды, мов! —
та наче мана яка спустилася в'ї нивь — и
скр'їлася за горою.
Парубок н'ї в'ї м'їст'ї. Стоить та ди-
виться в'ї сл'їд'ї єв ще дивн'їшими очима —
мовб'ї переглянув'ї через гору!... В'ї ухах'ї
єго ще вчуває єв голос св'їжій, тонкій, єв
см'їх'ї молодой та д'ївчій; передь очима,
якь та причуда, маячила єв постать метка,
жвава; єму усм'їхалось єв личко б'їло-рум'їне
єв ясними очима, єв черными бровами; уєя
она єв зеленою кересткою, єв червоною св'їд-
ницею, привиджувавалось єму якь жива... „Що
єв? — думав б'їль. — Чи справд'ї, чи в'їд'ї-
каєсь?... И в'ї от'їбля б'їє єв?... Чи не Моска-
л'їва? Такь же кавали у Москала дочка змерла...
гм, мов бачиться, на хуторах нікого
такого и нема... Х'їба Хоменкова? — такь же
не близькій св'їт'ї оть Хоменкового хутора
сюды тельват'їсь... А в'їдно, — хуторка: на
с'їль, окр'їмь поївни, адаєсь, нікого подхо-
жого... Отже и не поївни: поївни, я знаю, —
поївни не тана, та и не поїде на п'ят'ї вер-
стов'ї оть села... Ч'їяж єв?“
Не розв'їзавшись єв такою думкою, б'їль
вийшов'ї на агор'ї — подивитись, куды пошла
д'ївчина. Було вже в'їдно, д'ївчини не в'їдно,
тільки веленям то тамт'ї, то тамт'ї, обложив-

шиє полями, хуторекі сады, якь розк'їшній
д'ївчій, а м'їжє зеленою л'їстоною вишню,
груш, слив'ї та яблук'ї б'їльчач черуний х'ї-
точки. Парубок постов'ї на агор'ї, помилу-
ваєсь красно околиц'ї, задививсь на один'ї ху-
тор'ї, на другій, пригадував'ї (с'їб'ї) их х'ї-
зянів'ї, перебірав'ї у памяти их дочок, —
та плуаючиє в'ї догадах и повернув'ї на-
задь — до дому.
Парубок і д'ївчина — Ч'їка, такь зв'ї-
ваєсь с'ї парубок, — Галя, такь зв'їваєсь єв
пол'їва цар'їва, — отєє дв'ї найважн'їш'ї по-
стати нашого роману. Ч'їку бачимо в'ї сам'їмь
розцв'їт'ї молодых л'їт, якь молодого, в'їдо-
воленого ховиня; Галя, д'ївчину чудової в'ї-
роды, в'ї повн'їмь розцв'їт'ї єв д'ївоцкой красы,
єв веселою п'їсною на устах'ї, єв веселымь
усм'їхом в'ї палках очах'ї и на рум'їнах,
св'їжих'ї лицях'ї. Мы нарочно подали с'їй по-
чаток'ї першої частини нашого роману, не
тільки щоби познакомити читател'їв єв с'їми
двома головними особами роману, але щоби
заваром'ї дати познати і ту неувч'їзную красу
язика и с'їй высокої артизм'ї описуваня і ту
глубоку правду добре зрозум'їлого реалистич-
ного малюнку, якимь отауначався с'їй романц'.
Справд'ї, такь чисту, д'ївчю и любу мову,
такій високой, а при томт'ї і природній арти-
зм'ї в'ї опис'ї краю і людей — можна по-
дыбати тільки у найперших наших писем-
ник'їв. Слухавьш ту мову и не налюб'ї-
вшись нею; онажь в'ї давн'ї-давня слине най-
красшою мовою м'їжє в'їс'їми славянскими,
якь италійска м'їжє романскими. Любуєш
нею і тільки дивув'їсь, що можуть у нас
єв бути люди, що не познали і не полюбили

сего предорогого єкарбу в'їр'їдного. Глядишь
на ті образы, на тых людей, і не знаєш,
ч'їмь більше любуватись, чи тымь артизмом
опису, чи тою чарб'їною красою описуваного
краю р'їдного і тых людей, що и в'ї буден-
ному житю, в'ї сам'їмь идилличной сам'їт'ї
мають в'ї соб'ї ст'їлько поетичности. Та вер-
т'їмось до наших героїв.
Парубок і д'ївчина стр'їблиє невзачай,
переговорились в'ї далека єв собою, мабуть і
арад'їли єв такої нежежданой стр'їч'ї. глянули
на себе тымь поглядом, що говорить б'їльє
якь сам'ї слова — і розб'їшлись, не д'ївавшись
нічого про себе. Д'ївчина не знає, кто с'їй
молодий парубок; парубок не знає, ч'ї єв
д'ївчина. Читуючи дальше, мы и д'їваємось,
що с'їй парубок — єв Ч'їка, молодой хов-
инь, що оглянувши своє поле вертає до дому.
На сам'їмь краю села П'їсок, оть выгоноу,
стоить невелика х'їтка, хочь старенька та че-
пурна, б'їла; дв'їрь выметеный, чистый, ого-
рожа ц'їла, хочь і низенька, а ворота дощаній-
хрестат'ї. Саме у воротах стр'їчав'ї Ч'їку
немолода євже молодий б'їд'їн'їк в'їд'їгнена —
єв мати Ч'їки. Ж'їнку отбушув'їт'ї навколо
др'їб'їє и все „ненасытна прожирь“ домашня,
що жде поживы в'ї рук'їх своих хов'їнк'ї. Б'їль
в'ї загород'ї ще і корова, єсть и кобыла —
однымь словом єв ц'їле хов'їнство, правда, не-
в'їлече, але достатне, щоби прожити дв'їх
людей. Б'їль коло чого заходиться, єсть и
в'ї чого поживитись. И мати и с'їнь, якь мы
бачили, рад'їють в'ї свого невеличкого госпо-
дарства.
Тількижє не все б'їль Ч'їка такой весел-
лий і безжурный, якь мы єв бачили при
стр'їч'ї єв „пол'їною цар'ївною“. Доля Ч'їки —
єв неувч'їзна доля в'ївичайного чоловіка. В'їже

объявлять среди галицких Полицейств есть имен-
но наследством дотепершнього поборования
публики черевъ галицко-польскій газеты про-
тивъ Русинѣвъ.

НОВИНКИ.

✠

ВОЛОДИСЛАВЪ СРОКОВСКІЙ.

докторъ правъ, совѣтникъ крайного суда въ
Львовѣ, бывшій доцентъ въ львовскомъ уни-
верситетѣ, доголдѣтній голова товариства
„Руска Бесѣда“, членъ Станропигійскаго Ин-
ститута и т. д. умеръ 12 (24) лютого с. р.
въ Львовѣ въ 45-лѣтнѣмъ возрастѣ трудолю-
биваго житя.

Зновь не стало жежи нами одного вид-
ного, примѣрнаго, неутомимаго а неустра-
шимого дѣятеля нашего, широго и ровного
патріота, свѣтлаго мужа нашої науки, —
а сердца всѣхъ ширякъ Русинѣвъ переповня-
ется глубокимъ жалемъ, а очи роняютъ ширі
слезы жалею по втратѣ неутѣлываной. Бувъ
се примѣръ мужа тихого а нѣколи неустан-
ялосю праци, що и середъ тяжкихъ обстоя-
тельствъ, середъ своихъ заводныхъ тру-
дѣвъ не забуває на вышню цѣль, на проводя
идею житя и не шукаючи розголосен сла-
вы, не побиваючи за почестями, умѣе не-
утомно а хосенно трудитися для свого на-
рода, для нашої Руси. Коли утворено въ
Львовѣ университетъ першій три рускія кадены
правничі, покойный Володиславъ бувъ пер-
шимъ, що подѣнявъ великого труда, плакати
пятому науку правознавства и объявъ до-
центуру крайного права и карной процедуры
съ рускимъ языкомъ выкладовымъ. А хочъ
незадолго перенесено его яко урядника ч. к.
прокуратора скарбу до Червоноцѣ, то всежи
такіе не забувавъ на свой народъ и не по-
нехавъ дальше плакати свои правничі студ-
дія, та скоро перенесено его до Львова,
зновь объявъ кафедру доцента цивильного
права съ рускимъ языкомъ выкладовымъ,
где трудился съ примѣрно старанностею,
щедро розсѣвляючи свѣтло науки права, ко-
трою бувъ знаменитымъ представителемъ, и
инуюючи въ сердцахъ досѣлныхъ молодѣжи
ширю любовь до родной мовы, котра въ его
устахъ такъ добре а ясно надавала до
выкладу сен высокои науки правознавства.
Именованій ѓттакъ совѣтникомъ окружного
суду въ Коломый, мусѣвъ уступити съ до-
центуры, але шире сердце покойника и на
хвилю не ѓтключалося ѓтъ нашої Руси. Ско-
ро тѣлко вернувъ назадъ до Львова яко
совѣтникъ крайного суда, всѣма люблений
и высокопочитаний, ставъ осередкомъ то-
вариского житя львовскихъ Русинѣвъ, где яко
доголдѣтній голова товариства „Руска Бесѣ-
да“, умѣвъ удержати правдиво дружну
жизнь, сердечно думати всѣхъ ширякъ Ру-
синѣвъ и сръбвати ихъ сердца навѣтъ въ
найтѣжшихъ хвиляхъ нашихъ народныхъ
подвигѣвъ ѓтрадою и свѣтлою пороудою, а
своимъ власнымъ прикладомъ заохочувавъ
до неутомимой праци. Тяжка болѣзнъ пова-
лила сего Мужа въ самой силѣ мужеского
вѣку, въ самой розцвѣтѣ духовныхъ силъ
на ложе доголдѣтної слабости. Догвѣи часъ
уже було знати бракъ сего улюбленого и
всѣма высокоповажаного труженника и свѣт-
лого патріота въ нашихъ товарискихъ
кружкахъ, але потѣшала насъ надѣя, що
ачей еще побачимо его посередъ насъ. Суди-
лось инакше и неутомима смерть выдерла
намъ одну зъ наилучшихъ силъ, одно зъ
наикрасоныхъ свѣтилъ нашихъ, а наша Русь
осинилась передъ розкритою домовиною съ
невысказаннымъ жалемъ по неутѣлываной
втратѣ. Спичивай нашъ Володиславе въ мирѣ
и покою по твоихъ трудахъ и працихъ,
вкрытый добре заслуженымъ вѣнцемъ тихой
славы и широй любви, духъ Твоѣй буде
и дальше витати посередъ насъ, а память Твоя
не загине въ сердцахъ нашихъ, въ сердцахъ
всѣхъ ширякъ Русинѣвъ! Вѣчна Тобѣ па-
мять!

та с. р. Первенство будутъ мати выслуженій
пѣдѣоциры.

— Закаждъ выробивъ волонныхъ основуюся въ
Головску великомъ коло Львова заходождъ п. Фр.
Квавера. Буде то въ початку закладъ на малі
розмѣры.

— Въ Пѣдгайцахъ намѣре тамошній кунецъ п.
Досничукъ привести зновь до житя упавше го-
варство мѣщанское „Помѣчи“. Каждый признаеть,
шо таке гварство мѣщанское естъ для насъ ве-
ликой ваги, позаятъ въ загалъ житє нашихъ мѣ-
щанъ дуже мало прооперуе. Щастє, Боже, до се-
го дѣла!

— Шо до колпанѣвъ для нашего духовенства по-
ручила курія римска вѣденской нунциатурѣ за-
вѣдати до наряды рускихъ священниковъ, и же-
лае, щобы тѣ колпакы мали такой видъ, котрымъ
уже на першій поглядъ рѣжинились ѓтъ колпан-
кѣвъ православыныхъ.

— Саучакѣ львовского университету внесли до сенату
академичного петицію, въ котрой просить,
щобы сенатъ занѣбитъ намѣреному опущению уни-
верситету львовского черезъ дра Охоронича, до-
цента психолюбн и фильософин природы. Акаде-
мики просить, щобы не поабавляти ихъ такъ
знаменитой билы учительской и щобы сенатъ по-
старался о утвореннє для дра Охоронича публич-
ной кадены, черезъ шо быт певно поабавляти
на сѣмъ университетѣ, съ котрымъ его теперъ не
дучать жаднї авиан матеріалїи. Пѣтъ тою пети-
ціею підписалось 90 академикѣвъ.

— Ревизїи и узавнєня. Въ Мраморони на Уграхъ,
якъ допосать угорскїй газеты, выгочила прокура-
торїи держанна слѣдство противъ о. І. Ракон-
ском у будудо за обвѣучають въ агитацияхъ на-
славностично-российскихъ въ горѣшнихъ Уграхъ.
Зѣ набденыхъ у о. Раконского писемъ мало вы-
казалосю, шо быт мавъ стати въ ялюбѣ авиан
съ узавнєнымъ Адольфъ Добрянскимъ. — Тѣмъ
газеты подаютъ немѣвѣру вѣсть, будѣтобы
тѣ агитациї мали зѣбрити до „насласного
ѓтворана Галичичинѣ ѓтъ Австрия“!!! — Передъ
вчера ѓтбулася судово карна ревизїя въ львѣв-
ской духовной семинаріи у трехъ питом-
цѣвъ Монаховского, Пѣдѣсенского и Дудикевича,
у котрыхъ однакъ нѣчого не найдено.

— Зѣ Стрыицины пишуть намъ: Черезъ кѣлька
день гостивъ въ Стрыю и въ околици п. коми-
саръ Майдингеръ, пошукуючи и въ нашихъ сто-
ронахъ агентѣвъ и прихильникѣвъ наѣславизму.
Мабуть зѣ нѣчимъ довелось повертати къ ве-
ликому незадоволеню нашихъ крикливыхъ шовини-
ѓтѣвъ, шо затрѣвожей справоу Галичокъ заки-
нуци краевий судъ численными подлмыи дену-
нциациями на Стрыицину. Въ самѣмъ Стрыю въ
послѣдній день побуту п. комисаръ ѓтбулася ре-
визїя въ дому двоихъ мѣщанъ п. Бандеры и Ку-
зими. У п. Кузими, шо займался маларотвомъ и
торгуе образами, пошукувано правдоподобно за о-
бразами царѣвъ, котрыхъ розумѣся не найдено.

— Задаля ширєня пропаганды социалистичной узавнєно
сими днями яко подѣржалихъ двоихъ челядниківъ
краевскихъ, именно Игнатїи Лютазаньского въ
Заторѣ и Іосифа Коняша въ Краковѣ.

— Въ корчмѣ лчковоцкой коло Гусятина завелася
дѣя 7 (10) с. т. въ ночи бѣика жежи селянами а
жовнѣрами, шо стѣять тамъ постоемъ задля заре-
зы на худобу. Селяне побили жовнѣровъ и вы-
кинули ихъ зѣ корчмы. Небавомъ прїйшла до
корчмы болѣшая громада жовнѣровъ, а коли одинъ
зѣ нихъ навѣтъ выстрѣливъ, тогда кинулись на
нихъ селяне, побили еще дужше, а ѓттакъ ѓто-
брали имъ зброю. Тогда прїйшло до Личковецъ
20 жовнѣровъ и два жандармы, котры увязнили
гдєлкихъ селянъ.

— Колишнѣя церковь Софїиса, славный на весь свѣтъ
патрїархальний Соборъ въ Царгородѣ, нынѣ пер-
ша мѣша турецка (Гала-Софїя), грозить завала-
немъ, бо копула еи зарисувалася дуже небезпеч-
но. Турки однакъ нѣчого не роблятъ, щобы у-
хоронити ѓтъ грозячого упадку величаву будову
и старинну памятку, где крестилася руска кня-
гиня Ольга и где выходящувались многы нашї
митрополиты. Катастрофа може коли небудъ на-
стунити.

— Вѣче галичкихъ рабинѣвъ закончило вже свои
обряды, до котрыхъ мѣшалася лишь самы хуситы.
Гдолий жидѣвскїй громады вѣровоповѣдїи зѣ
мѣсть заявили еще передъ вѣчемъ, шо они про-
тестунуть зѣ горы противъ великимъ укхвалѣмъ
яча, а жиды академики университетѣвъ львовского
и краковского умѣтели въ польскихъ дневникахъ
заявленье, шо они не признаются зовѣмъ до
своихъ ѓднѣрциѣвъ „заѓфанциѣвъ“ и всякїи укхвалѣ
вѣча уважуютъ за шкодливїе поступови и
„polskości“. Вѣче укхвало проектъ статутѣвъ
для галичкихъ кагалѣвъ, зѣ котрыхъ маюць бути
выключенїи всѣ жиды постуновїи. Статутъ тої
складася зѣ сѣмдесяти кѣлька точокъ.

— (Арбѣнїи вѣсти. Архїи. Альбрехтѣ жертва-
вавъ громадѣ въ Коныстовѣ 200 зр. на ѓтбудова-
ванье церкви. — Въ Ланахъ нов. станиславовско-
го ѓтбулося дѣя 4 (16) с. м. посвященье но-
вой церкви. — Зѣ Перегнїиска допосать намъ,
шо сими днями бувъ такъ сильный вихоръ, шо
зривавъ дахи зѣ домовъ и т. п. — Въ Турѣ умеръ
выиходецъ свѣточъ стєаринныхъ дръ Адольфъ
Мотардъ въ 78-лѣтнѣмъ р. житя. — Въ Брукселѣ
умеръ наѣславнѣйшїи лѣкаръ бѣльгїискїи дръ Люд.
Мартинъ. — Въ Жидатицахъ пѣтъ Львов. умеръ
селянинъ Ф. Квятковский въ 105-лѣтнѣмъ р. житя,
котрый до послѣдного дня еще трудився около го-
сподарства. — Въ Парижи породила недавно 25-
лѣтна женщина 5 немѣтокъ, добре розвиненныхъ,
котры однакъ еще тогѣ самого дня поумерали. —
Въ Гомоку на Уграхъ умерла сими днями 110-

лѣтна старушка І. Саламонъ, ѓтъ 60 лѣтъ вдова,
котра до самой смерти була завѣсды рѣзка. —
Коло села Мозъ въ Семигородѣ унравъ дѣя 3 л.
о. м. метеоритъ, вачужїи 35 кильграмѣвъ, и за-
рыло на 68 центимет. глубоко въ землю. Въ су-
ѓдннихъ околицихъ поспадало до 60 меншихъ ме-
теоритѣвъ.

Вѣсти епархїальны.

Зѣ АЕпархїи Львовской.

Презенты одержали: оо. Іл. Курбасъ зѣ
Губиня на парохїю Новосело дек. збарского, Іл.
Кисѣлевскїи зѣ Кругулиця на капелланїю Кругу-
лиць дек. гусятинского, Іл. Поповичъ зѣ Кру-
шельницѣ на пар. Стрый, К. Винтонякъ на кап.
Бужокъ дек. одесского, Юл. Стєтєкєвичъ зѣ Да-
видковецѣ на пар. Борки малї дек. скалатского и
Мих. Цєленскїи на парохїю Камбика струм. дек.
буевского.

Каноничну институтцїю одержавъ о. Ем. Іи-
воровскїи на кап. Петѣкъ дек. рогатынского.

Завѣдателство одержали: оо. Ант. Стефан-
новичъ зѣ Потока въ Воли гологорьскѣ, дек. у-
нѣвского, Ст. Стєловскїи зѣ Воли гологорьскои
въ Лядскѣмъ великомъ дек. золочѣвского, Анол.
Калужийскїи въ Сонотѣ дек. сокальского и Вол.
Карачевскїи въ Корнєвѣ дек. городянского.

Сотрудничество одержали: оо. І. Волян-
скїи зѣ Наотаова (прив. сотр.) въ Звинячу дек.
чертокѣвского и Ст. Гаїи зѣ Зарваньскѣ (оцтем.
сотр.) въ Пастасѣвъ дек. терєбовельского.

На конкурсы розписанїи: парохїя Уторони
дек. пѣстиньского и 2) капел. Суходѣлъ дек.
боберского съ речинцємъ до 16 л. лютого с. р.;
3) пар. Довге дек. стрыйского, 4) кап. Фит-
кѣвъ дек. надѣвнѣвского и 5) кап. Лядскє
велике дек. золочѣвского съ речинцємъ до 8 л.
цѣтнїа с. р.; 6) парохїя Бурштиньскїи дек. ро-
гатиньского и 7) пар. Пѣдгорки дек. калуцкого
съ речинцємъ до 20 л. цѣтнїа с. р.

До рукоположенїя явилася: ш. 1) Николай
Бѣлєцкїи, 2) Стефанъ Макогонскїи, 3) Емїлий
Сонєвичкїи, 4) Петро Ягнїишнѣ, 5) Изидоръ Ка-
линовичъ, 6) Мих. Веселовскїи, 7) Игнатїи Юхно-
вичъ, 8) Волод. Яновичъ, 9) Волод. Радикевичъ,
и 10) Анатолий Долинскїи. — Кандидаты тѣи о-
держали нынѣ пѣдѣяконатъ; завтра поспѣдує
дѣяконатъ, а на другу пѣдѣяко прєсвитератъ.

Зѣ Епархїи Перемыской.

На конкурсы розписанїи съ речинцємъ до 6
л. мая с. р. слѣдующїи приходи: а) парохїи:
1) Береги горѣшнїи дек. затвариньского, 2) Гоевъ
дек. балгородского, 3) Дѣшбика дек. устрицкого,
4) Милякъ дек. мушиньского, 5) Волотичѣ дек.
старосѣвского, 6) Лучицѣ дек. сокальского, 7)
Новиця дек. бѣжского, 8) Радоципа дек. дуколь-
ского, 9) Стронна дек. старосамѣвского, 10)
Тростяницѣ дек. добромильского, 11) Равске дек.
затвариньского, 12) Пѣдгаички дек. комарнян-
ского; б) капелланїи: 13) Ваниця дек. му-
шиньского, 14) Бѣляч горнїи дек. старосамѣв-
ского, 15) Борятинь дек. судововиньского, 16)
Бєнѣва дек. высочаньского, 17) Войкова дек.
мушиньского, 18) Вєтлина дек. балгородского,
19) Гвоздець дек. жукотиньского, 20) Гирова дек.
дукольского, 21) Грозьва дек. добромильского, 22)
Дѣстрикъ дуб. дек. жукотиньского, 23) Долины
деканата бѣжского, 24) Криве дек. балгородского,
25) Камяна дек. мушиньского, 26) Крамарѣвка
дек. порохиньского, 27) Динь дек. жукотиньского,
28) Лобозна дек. устрицкого, 29) Лѣвничка мала
дек. старосамѣвского, 30) Лопушанка хом. дек.
старосамѣвского, 31) Лєцовате дек. лѣского, 32)
Лєлохѣвъ дек. мушиньского, 33) Миляковѣ дек.
олешицкого, 34) Поворозникъ дек. мушиньского.

„ВЪ ОБОРОНѢ ЧЕСТИ“

повѣсть Г. Раймунда въ
трехъ частяхъ. Цѣна 2 зр.
50 кр., съ пересылкою 2 зр.
70 кр. (Повѣсть та стѣють
въ оригиналѣ нѣмецкомъ 8
зр. 40 кр.)

Дѣстати можна въ адми-
нистраци „Дѣла“ або въ
книгарни Станропигійскѣи.

„ДЫМЪ“

повѣсть Ів. Тургєнева. Цѣ-
на 1 зр. 50 кр., съ пересы-
лкою 1 зр. 70 кр.

Дѣстати можна въ адми-
нистраци „Дѣла“ або въ
книгарни Станропигійскѣи.

Теофилъ Коныетинскїи артистъ-маляръ,

образовавшийся за границею, звѣ-
стный зѣ краев. выставъ штукъ
красныхъ, выконує портреты, якъ
также религийнїи образы рѣжнѣи
величини.

Порукаючию ласкавымъ взгля-
дамъ, просить о занотованнє а-
дресу: Теофиль Коныетинскїи
во Львовѣ, ул. Краковска, ч. 20.
(7—10)

✠ О Іоанѣ Григоревичѣ, приходникѣ въ Корнєвѣ
дек. городянского упокоюся дѣя 1 (13) с. м. въ
67-лѣтнѣмъ рѣкѣ житя, а въ 41-лѣтнѣмъ рѣкѣ
отна. Вѣчна ему память!

✠ О Григорїи Сохачий, приходникѣ въ Ищковѣ дек.
пѣдѣясного, упокоюся сими днями въ 66-лѣтнѣмъ
рѣкѣ житя, а въ 42-лѣтнѣмъ рѣкѣ священства. Вѣчна
ему память!

П о д ѣ к а.

Дѣя 27 груднїа 1881 о 6-лїи годнїи вечера
пѣдчасъ сильного вѣтру выбухнувъ огонь черевъ
неосторожностє зѣ причини еще доси недоѣ-
ѣженъ, у господаря Кивацкого, и въ протягу 2
годнїи зничивъ майна 24 господарѣвъ таѣтъ, шо
тѣлько понѣтъ лишиса на мѣщи, где отогдѣи
цѣль господарства. Огонь тої бувъ видимий на
дѣи мїлѣ докола.

При сильномъ вѣтрѣ годѣ було ратувати.
Однакою ѓзначились своимъ неутомимымъ тру-
домъ два жандармы, именно п. Игнатїи Свєтанъ
и Іос. Турскїи, а особливо першїи ѓважно кидавсь
на дахи, придушаючи собою упавшїи искры на
суѣднїи хаты, щобы тѣмъ способомъ дѣдати ѓ-
ваги другимъ, понеже въ такѣмъ разѣ каждыи
напалканы и перѣшучїи. Заразъ на другїи дѣя
досѣта почала насѣивати помѣчи и ось та бля-
городнїи лица зложили свои цѣри датки для по-
щаенныхъ погорѣльцѣвъ: 1) Виов. п. Фирасѣй, ѓ-
быватель зѣ Ролева 3 ѓбры отавы своиа зѣро-
нами и 2 корѣи ячменю; 2) Всч. о. Гошовскїи,
парохъ зѣ Ролева 336 великихъ житныхъ о-
мологѣвъ и 24 корѣи пшєнницѣ до пѣдлїи; 3) Всч.
о. Чєпельскїи, парохъ зѣ Добровлянъ, 1/2 корѣи
пшєнницѣ, 1/2 кор. житя и 1/2 кор. ячменю; 4)
Виов. гр. Тарнєвскїи зѣ Снатинѣ 10 корѣи го-
роху и 10 корѣи ячменю; 5) Виов. п. Зєленскїи
ѓбыватель зѣ Липовецѣ. 1 кор. житя и 1 кор.
ячменю; 6) Ч. громада Лѣповицѣ 2 1/2 корѣи ячменю;
7) Ч. громада Вороблєвичѣ 2 корѣи житя и 6
корѣи ячменю; 8) Ч. П. Иванъ Жукъ заступникъ
вѣдѣтъ зѣ Лѣтнїи. 2 корѣи ячменю; 9) Ч. П. Ма-
халѣ Полєвнїи зѣ Лѣтнїи 2 корѣи ячменю; 10)
Зѣ даткѣвъ узбиранныхъ комитетомъ въ Лѣтнїи
кѣлькадесятъ корѣивъ рѣжнѣи збѣжа. Зѣ всего
збѣжа разомъ роздавъ комитетъ 76 корѣивъ 24
погорѣльцямъ. — Грошевими датками жертвовали:
1) Всч. о. деканъ Лужецкїи 5 зр., 2) церковь лѣ-
тынська 5 зр.; 3) брацтво церковноє 5 зр.; 4)
Всч. о. А. В. Шведьскїи 2 зр.; 5) Всч. о. Ча-
пельскїи, парохъ зѣ Добровлянъ, зѣ акамѣнту на
тую цѣль ѓпривлєно, 5 зр. 15 кр.; зѣ акамѣнту
при соборной служѣбѣ Вожѣи въ Лѣтнїи 4 зр.
70 кр.; 7) Чч. господарѣ зѣ Лѣтнїи 4 зр. 20
кр.; 8) Всч. Паньковскїи учитель зѣ Лѣтнїи 2
зр.; 9) Ви. Ст. Лужецкїи, учитель зѣ Пакоста 1
зр.; 10) Ви. В. Шубертъ зѣ Лѣтнїи 1 зр.; 11)
Ви. Дм. Садовый зѣ Лѣтнїи 1 зр.; 12) Ви. М.
Фишпанъ 1 зр.; 13) Ви. п. Клийнбергъ 30 кр.;
14) П. Т. Дирекциѣ галицкой касы шадячою во
Львовѣ, надѣдала на руки Ви. старосты дро-
гобыцкого 200 зр. въ цѣли розданїи жежи погорѣ-
вшихъ Лѣтынцѣвъ. Вѣсѣхъ даткѣвъ грошевыхъ бу-
ло отже 237 зр. 35 кр.

Примѣтити належитъ, шо жертвы тѣи надѣ-
слали П. Т. Дѣталѣ не на прошенье нещасныхъ,
але зѣ добровѣлности, черевъ шо тѣмъ болѣше
маюць они цѣну и у людей и у Всевишнѣго.
За тѣи такъ щєдрїи и правдиво зѣ сердца по-
ходящїи жертвы складаєе комитетъ въ имени погорѣ-
льцѣвъ лѣтынскихъ сердечну и прикладну подку
воимъ благороднымъ и ширымъ Дѣтєлямъ. Не-
хай Всевишнїи удѣлитъ имъ за тоє всякого до-
бра и хоронитъ каждого ѓтъ такъ ограннѣио не-
щастя, якимъ естъ огонь.

Въ Лѣтынѣ дѣя 15 лютого 1882.
Антонїи Шведьскїи,
гр. к. приходникъ и комитетовый.

В Ю С Т Ы

нашихъ знаменитыхъ мужѣвъ:

Богдана Хмельницкого, Івана Нечуя и Микола Лисенка
(въ пѣтъ натуральной величинѣ) по 1 зр. за примѣрникъ;
Тараса Шевченка (малый бюстъ) по 50 кр. за примѣрникъ
можно дѣстати въ закладѣ выробѣвъ гипсовыхъ Закноу
(Zacchi), ул. Валова во Львовѣ, або посредствомъ админ-
страци „Дѣла“.
(1—?)

Вже появилась

СЕРІЯ ОБРАЗѢВЪ

представляющихъ погрудїа славныхъ русскихъ и иншихъ му-
жѣвъ. Въ складѣ серїи воїшли:

1. М. Костомарѣвъ,
2. И. Лєвчѣишнѣ-Пєчуй,
3. М. Лисєнко,
4. О. Ко-
нєвскїи,
5. М. Максимовичъ,
6. Д. Мордовцѣвъ,
7. М. Гєсєль,
8. О. Пи-
лншъ,
9. М. Щєбринъ-Сєлѣтикѣвъ,
10. В. Верєщакѣвъ,
11. А. Мищєнко,
12. Ф. Миклошевиъ и 13. Е. Зєллъ.

Величина каждого образа, умѣщенного на картонѣ, естъ мале quartŃ.
На каждый образъ умѣщенный поднїєтъ. Цѣна серїи (13 образовъ)
высшесть два зр., а съ пересылкою почтовой о 10 кр. болѣше.

Замоуленїа за надѣланымъ гребкомъ або за послѣднїаго прїмає
другари тов. им. Шевченка (ул. академична Ч. 8) и редакциѣ рускихъ
западнєй. Позаякъ закладъ дуже величавїи, бо всего тѣлько 270 примѣ-
рникѣвъ серїи, проте прєсно спѣшатися зѣ замовленїами.

Тѣ панєвъ, шо присылаючию прєнумерату, не доложиди на оплату
почту, могуць свои образы ѓтворити въ друкарнїи тов. им. Шевченка
у Львовѣ. Надѣделашїи прєнумерату на 12 образѣвъ одержать 13-мѣ въ
долатку

Василь Лукичъ.